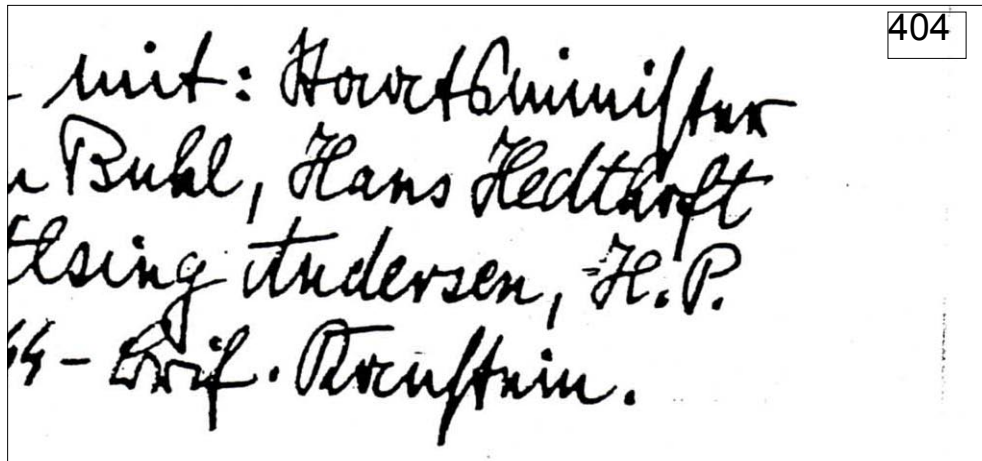

Supplement 14

Samarbejdspolitikeres – vor hærledelses gerninger fra 29. august 1943 til befrielsen?

Hvem gjorde hvad? Hvorfor? Hvordan?

En entydig besvarelse af disse spørgsmål ligger uden for min formåen, da arkiver har været lukket, og kun været tilgængelige for historiefri-sørere. En vigtig kilde er Bests dagbøger, men igen er jeg henvist til gætterier, da der ikke foreligger mødereferater. Men vigtige indicier er mødedatoer før skelsættende begivenheder indtræffer og endelig og ikke mindst, hvem optræder som gæster hos den rigsbefuldmægtige.

Et enkelt eksempel ovf. fra et møde på hotel eller kro i Lyngby.

Formiddag i Dagmarhus

Morgenmøde med medarbejdergruppe 1,

Møder med: Major Dr. Müller. Landesgruppenleiter Dalldorf.

Skibsfartskyndig Duckwitz, SS-Obergruppenführer Pancke,

SS-Standartenführer Bovensiepen. SS-
Sturmbannführer Dr. Hoffmann.

Middag hjemme. Samtale med Direktør Svennigsen.

Eftermiddag i Dagmarhus.

Møder med: **Fhv. Statsminister Buhl**, Duckwitz, Major Dr. Müller,

Major Dr. Dyrssen. SS-Obergruppenführer Pancke, Oberleutnant
Mayr, SS-Oberführer Dr. Kröger, SS-Sturmbannführer Boysen,

Aften: SS-Standartenführer Bovensiepen hos mig.

Modstandsbevægelsens finansiering

Grundtvigsplanen stiftes i Stockholm i 1942; danske firmaer indbetaler beløb, som overføres til England til finansiering af bl.a. faldskærmsfolkene (kaninerne). Pengene administreres af S.O.E. (Special Operations Executive) Efter krigen betaler den danske stat 5 – 6 mil. kr. til England for at dække udgifter ved nedkastninger.

Udgifterne til flytransporterne var de største.

I **juni og september 1944** udbetales henholdsvis 10 og 20 mil. kr. via Socialministeriet illegalt til Arbejdsgivernes Hjælpefond stiftet **17.02.43**; beløbene administreres af en af landets hovedbanker.

Hvorledes er disse penge brugt? Hvilke kriterier blev fulgt ved fordelingen og ikke mindst af hvem? Til hvem? – Til hvad?

Oktober 1943 frigiver tyskerne 1.000 højtuddannede danske officerer fra internering. Disse krigskarle blev interneret af tyskerne på et tidspunkt, hvor de vurderedes som en fare for tyskerne i tilfælde af invasion.

Mærkværdigvis falder frigivelse, fornyet udbetaling af løn til disse officerer sammen med officerernes troskabsløfte til Den lille Generalstab om at afholde sig fra aktiv modstandskamp.

Tilfældigt?

Hvorfor øste Arbejdsgivernes Hjælpefond ikke penge i smededrengenes lommer? Sabotørerne havde slunkne maver og røven ud af bukserne.

I denne periode købte BOPA sprængstof af tyskerne.

I denne periode sultede flere af BOPAs sabotører.

I denne periode var vi flere, som stillede sulten på skarpt bevogtede tyske hoteller. I denne periode bestod min morgen, middags- og aftensmad af rå havregryn med vand, jeg havde ikke råd til mælk.

I en periode på 1½ år forfulgt af dansk og tysk politi, må jeg og Lille Svend dele den hjælp, vi fik ved indsamling på vore arbejdspladser – 120.- kr. til deling om måneden. Først i **november 1944** optræder jeg på en lønningsliste med 200.- kr. pr. måned.

Disse penge stammede fra DKP's salg af Niels Ebbesensmærker på arbejdspladserne.

En BOPAsabotør, Erling Sørensen kaldet Frank fortæller, at han, som er flygtet fra Falster til København, har fået illegalt logi hos en familie, hvor hans «nasseri» er blevet så belastende, at han må tage arbejde som bagerikarl. Frank måtte melde afbud til flere aktioner, han skulle lige ud at tjene lidt småmønt, så børnene, hvor han boede, kunne få leverpostej på brødet.

Situationen er mere end barok. BOPAs medlemsskare har på dette tidspunkt næppe været på mere end 80 – 100 mand.

På landsplan har tallet af aktive modstandsfolk ikke på noget tidspunkt oversteget 1.000, hvad er det i promille af hele den danske befolkning? En økonomisk håndsækning fra det offentlige havde næppe væltet statsbudgettet.

Oktober 1943

Buhl (hvorfor skrev Scavenius ikke?) skriver til sin svenske kollega, P.A. Hansson, som for øvrigt bl. a. tillod tyske troppetransporter og som stillede flyvepladser til rådighed for at lette tyskernes besvær med at nedkæmpe og besætte Norge.

Han var manden, der tillod tyske divisioners transit til Finland, således at man derfra kunne angribe Leningrad. Han havde den rette forståelse, han var en god socialdemokrat på højrefløj; han beder Buhl om hjælp – til hvad?

Buhl bad ganske enkelt Sverige være ham behjælpelig med oprettelsen af et dansk politikorps (Brigaden), som kunne beskytte og sikre ham og hans venner magten, mod de fæle, forvildede unge i modstandsbevægelsen, når tyskerne havde kapitulert. Når Buhl ønskede et politikorps, udtrykte han da samtidig sin vurdering af det danske politis hidtidige loyalitet overfor samarbejdspolitikere? Denne vurdering er måske den mest præcise angivelse af politiets rolle, indsats eller mangel på samme, medens der var en krig.

1. Hvad var Frihedsrådets formål med Brigaden?

2. Hvad var statsminister Buhls?

3. Hvad var Den lille Generalstabs? (Hærens?)

ad. 1. Tænk lige på, at alle Brigadens medlemmer var modstandsfolk, som var flygtet til Sverige. Brigaden var udrustet og trænet til, at dens mandskab kunne bistå, hvis og såfremt kampe skulle opstå i forbindelse med befrielsen.

Brigaden bestod af 5.000 mand, svært bevæbnede og trænet til indsættelse, skulder ved skulder med deres kammerater i Danmark, som de jo kun nødtvungent havde måttet forlade. De troede, at de skulle deltage i de kampe, der kunne opstå ved Danmarks befrielse fra det tyske terrorregime.

Således opfattede den menige soldat og dens officerer Brigadens formål.

Længe efter krigen blev Buhls breve til den svenske statsminister offentliggjort, de havde været svære at finde under gulvtæpperne, men der udbrød et ramaskrig blandt Brigadens folk, de følte sig med rette bedraget.

ad. 2. Frygtede Buhl de lange knives nat?

En dom for landsforræderi? Måske at blive sat uden for døren?

Afslører Buhls brev til den svenske statsminister og hans andre manipulatoriske handlinger at: Han med næb og klør ville bevare magten?

Han ville forhindre de nye kræfter i vort samfund, som modstandsbevægelsen og de folkelige oprør var udtryk for, i at få indflydelse og dermed del i magtapparatet?

ad. 3. Den lille Generalstabs formål var ensidigt at bekæmpe og forhindre de progressive kræfter i arbejderbevægelsen i at få indflydelse.

Samarbejdet mellem politikere og hærens øverstbefalende var derfor gnidningsløst. Interessant ville det være at få kendskab til Buhls dagbog, for måske har han gjort sig de samme overvejelser som hans justitsminister, stikkeren Thune Jacobsen, der flygtede til Sverige og fik asyl.

Buhl går i tænkeboksen; måske er det ikke for sent at sætte vand over til endnu en rævekage. Som jeg senere vil vise, må Buhls mål have været udslettelsen af alle aktive modstandsfolk, ikke kun kommunisterne. De pæne folks børn i Holger Danske var med i kalkulationen.

December 1943;

Buhl får anbragt den overfor samarbejdspolitikkerne loyale General Gørtz i Den lille Generalstab. Frihedsrådets kontaktmænd bliver socialdemokraterne Frode Jacobsen. Brikkerne er ved at være på plads. Smart?

Gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffmann oplyser på side 111 i Okänd Arme. (OA) (Bogen er af ukendte årsager ikke udgivet i Danmark.)

Afskrift

«Men også det danske socialdemokratiske parti, som hidtil i det (längsta) = forgangne har samarbejdet med okkupationsmagten, anså nu tiden for at være inde til at tegne en dobbeltforsikring i Storbritannien og tage intim kontakt med den danske modstandsbevægelse for at sikre, at de ikke efter krigen skulle stå til ansvar for tidligere tyskvenlighed.

Gennem en forbindelsesmand, som var søfartsekspert hos dr. Best (Duckwitz AaS) byttedes informationer og advarsler. Dr. Best afslørede dagen for aktionen mod jøderne, og derved blev «kun» 477 jøder deporteret til Theresienstadt i stedet for 6.000.

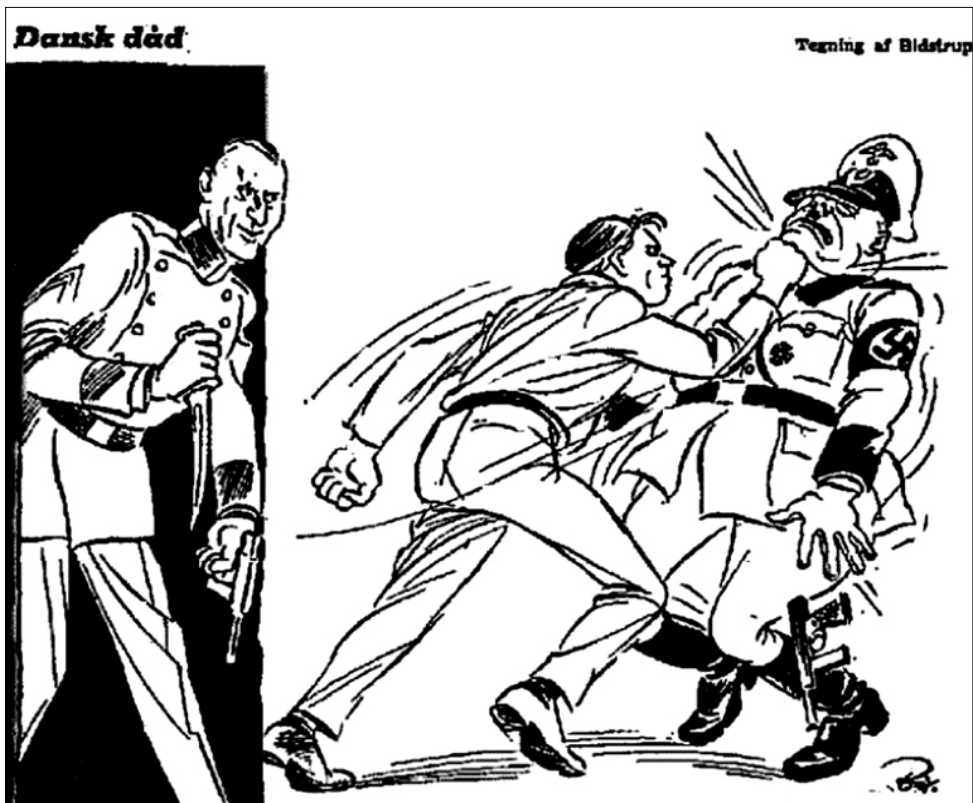
Hedtoft besøgte den rigsbefuldsmægtigede, krigsforbryderen dr. Werner Bests højrehånd, nazisten Duckwitz. Socialdemokrateren (Hans Hedtoft) rapporterede til gengæld om sine forbindelser til modstandsbevægelsen og de allierede. Endog militære grupper indenfor modstandsbevægelsen forsøgte lige før krigsafslutningen at tilbyde visse efterretninger i bytte mod, at tyskerne likviderede kommunistiske modstandsgrupper.

Det var kun i Belgien, at man i lignende omfang lykkedes med det diplomatiske mesterstykke at samarbejde på to adskilte planer. Ovenstående oversigt er nødvendig for at man skal forstå den danske modstandsbevægelsens opståen og udvikling.» Afskrift slut.

Man byttede informationer.

Hvilke informationer afleverede Hans Hedtoft?

OA si 121 «Mod slutningen af krigen forekom styrkeforholdene indenfor modstandsbevægelsen så betænkelige for nogle af officersgrupperne, at de til og med indlod sig på underhåndsförhandlinger med okkupationsmagten for at få våben eller tysk hjælp til at knuse de kommunistiske modstandsgrupper.» Afskrift slut.

Den skæve Våbenfordeling – Hjalpsagens forløb

Historikeren dr. Hæstrup havde i sin bog:

«Den hemmelige alliance» beskrevet Den skæve Våbenfordeling. Hjalp følte sig krænkede og svarede i en pjeces. Den fik imidlertid ikke den ønskede virkning, men rejste en storm af protester, idet Hjalp indrømmede, at han i snævert samarbejde med Gørtz blot havde pareret ledende politikeres ordrer og brudt aftalen med Frihedsrådet om en ligelig fordeling af kampmidlerne.

Journalisten Erik Nørgård skrev ret mange artikler i Politiken og Information, og dokumenterede yderligere forræderiet i hele tre bøger.

Land og Folk skrev også, men strammer anklagerne til at omfatte landsforræderi og mord. Det ender med en injuriersag mod arbejderbladet – Land og Folk og ikke som man skulle have forventet mod Hæstrup, Information og Erik Nørgård.

Ingen kunne være i tvivl om, at antikommunist og forhenværende medlem af nazistpartiet Schjødt-Erichsen rejste injuriersagen med det primære formål at skade Danmarks Kommunistiske Parti mest muligt. Alene erstatningsbeløbets størrelse vidner derom. En retssag blev ført ved by-, lands- og højesteret. Trods kvalificeret kritik af retshandlingerne har man aldrig foretaget en vurdering af, om dommene var et udtryk for, om man dømte efter politikernes udtalte ønsker, og om domstolene havde handlet juridisk kvalificeret ud fra alment gældende retsprincipper. Ej heller har man foretaget en revurdering ved at sammenligne de afsagte domme i Danmark med Krigsforbryderdomstolen i Nürnbergs domme over samme tema:

Nemlig om man kunne fralægge sig sit ansvar for forbryderiske handlinger ved at påstå, at man handlede efter ordre.

Krigsforbryderdomstolen i Nürnbergs dom var klar:

At handle efter ordre fritager ikke for ansvar.

At forholde sig passivt er også en handling og er strafbar

Maskinpistoler overføres fra Sverige.

17,09,1944 til dec. 1944 overføres 1.000.000 stk. 9 mm. ammunition fra Sverige til Danmark til lager, til bedre tider.

Januar 1945 til 23 marts 1945 – igen overføres 1.000.000 stk. 9 mm. Den lille Generalstab ved kaptajn Schjødt-Eriksen stod for organisationen og fordelingen af kampmidlerne.

To BOPAsabotører Ebbe Rørdam tv. og Kaj Jensen th. mistede **d. 23 arts 1945** livet i Brøndby i forsøg på at skaffe ammunition – sammenlign datoerne. Er her tale om en strafbar handling? Landsforræderi?

BOPA Brandts Jammersminde

Brandt var langt fra den eneste, der påpegede, at der var kræfter som bevidst fordelte våben og materiel skævt; det vil sige, at Buhl, med sit slæng af officerer gemte materiel bort til «bedre» tider.

Også i Frihedsrådet blev bedrageriet drøftet, der foreligger ordrette gengivelser af anklager for fusk. Hovedpersonerne var Gørtz, Hjalff og Schjødt-Eriksen.

Holger Danske havde f. eks. privat finansieret købet af 425 svenske maskinpistoler, men de danske officerer fik spændt ben også for dette.

Første maj 1945 – fire dage før tyskerne kapitulerede – Buhl sender en besked til Sverige via den svenske gesandt. Buhl vil være helt sikker på, at svenskerne har forstået hans budskab:

Svenskerne skal overholde den indgåede aftale, nemlig, at den danske brigade ikke må afgå til Danmark uden forudgående aftale (ordre) fra ham.

Den svenske gesandts formulering af Buhl budskab var:

«Kommunismen skulle i høj grad miste udviklingsmuligheder, hvis den tyske okkupation ophørte uden kamp.»

Hvordan forstår du dette budskab? Ved hjælp af kugleramme og Hovedstadens blå regnebog får vi to muligheder:

Medio april, 1945

Ole Lippmann får foretræde for statsminister Buhl og foreholder ham Englands misbilligelse af Den skæve Våbenfordeling, og gør Buhl hovedansvarlig. Lippmann kræver af Buhl, at han gør noget ved det her og nu. Det gør Buhl.

I krigens sidste dage får BOPA for første gang våben udefra. Min bemærkning var: *«Nåh! Kammerater, så er krigen forbi!»*

Altså har Buhl haft indflydelse og været den ledende figur i dette uhumske spil. Dette fremgår også af korrespondancen (håndskrevne breve) mellem de tre herrer, af retsreferater ved Landsret og Højesteret, og af Hjalfs bog: «Hæren under Besættelsens kår,» at de alle fulgte regeringens ordrer. (Buhls). Henvisninger til denne bog anføres som: VH med sidetallet.

1. Tyskerne ville ikke overgive sig, og det ville komme til kamp. Her forudså Buhl meget rigtigt, at de forvildede, unge også her ville gøre deres pligt. Dette ville tappe modstandsbevægelsen og især den folkelige del, den han helt fejlagtigt antog for at være prokommunistisk eller Moskvatro for blod.

Dermed ville den være ude af spillet om magten. Brigaden kunne fra «lænestolene» i Sverige gå i land, vade tørskoet over deres kammeraters lig og sikre Buhl magten.

2. Hvis tyskerne mod forventning ville overgive sig uden kamp, havde han stadig Brigaden ubeskadiget i baghånden.

Hvad kalkulerede Buhl med?

Gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffmann skriver i ÖA si 122: «I **februar 1944** forsøgte man derfor at få en gensidig våbenstilstand med det tyske sikkerhedspoliti. Da modstandsbevægelsens repræsentanter måtte indrømme, da de ikke havde nogen kontrol over de «vilde» modstandsgrupper, (BOPA og Holger Danske AaS) som sandsynligvis ville fortsætte sabotagen og likvideringerne af tyskere og tyskvenlige danskere, blev forhandlingerne resultatløse.» Citat slut.

Kommentar:

Man forsøgte uden held med Frihedsrådets accept at indføre stop for sabotager og likvideringer.

Den senere socialdemokratiske statsminister H.C. Hansen (kendt fra nedstyrtet USA fly i Grønland medførende Atom – Brintbomber) skal på et tidspunkt have betegnet sabotører, som de «vilde»;

Kan gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffman have denne nedladende, særprægede og usædvanlige betegnelse fra fælles selskabelige sammenkomster?

Den skæve våbenfordelings repræsentanters ihærdige forsøg på at få tyskerne til at udrydde «kommunistsvinene» passer som fod i hose med bestræbelserne på at slagte de københavnske sabotører ved Brigadens landsætning og ved de tyske kaserner.

Brigadens landsætning

I krigens sidste dage blev BOPAs afdelinger fordelt med specialopgaver til de forskellige afsnit i København, vi var jo de kampvante, vi var specialisterne, vi havde lugtet til krudtrøg.

Alt var luftigt, romantikken lurede. Som en mellemopgave skulle vi sikre Brigadens landsætning, når vi nu alligevel havde cyklerne fremme.

Brandt, KK, Uffe og Ib tager i forskellige hold til Helsingør for at re-kognoscere. Niels og jeg cyklede til Nivå.

Kronborg

Uffe beretter: «Vi var tre, KK, Holger og jeg. Inde i København fik vi fat i en taxa og bad ham køre mod Hørsholm. Her blev vi på Kongevejen standset af en Hipospærring. Jeg viste min tyske våbentilladelse og Hipofolkenes leder trak mig lidt væk og formanede mig venligt om at gemme den godt væk, for den ville være farlig, når dagen kommer, og den kommer snart, sagde han.

Lidt længere fremme stoppede chaufføren, for her var grænsen for, hvor han havde tilladelse til at køre. Han blev holdt op og da han var god nok, fortsatte han uden vrøvl mod Helsingør, hvor helt andre problemer uventet dukkede op.

Man havde ikke set en taxa fra København i flere år, og den vakte derfor opsigt. Folk stimlede sammen, og det var det sidste af alt, vi ønskede. Det forøgede risikomomentet betragteligt. Chaufføren lovede at vente, og vi drog ud i byen, der vrimlede med tyskere.

Kronborg, som vi skulle erobre var en stor fæstning og KK udbrød spontant: «Jeg vil ikke slås ihjel på krigens sidste dag»

Vi var alle tre overbeviste om, at et angreb på Kronborg kun havde en udgang nemlig vor død. Hjemturen foregik uden problemer, og da vi om aftenen mødte Brandt, var denne overrasket over vort definitive nej.»

Nivå

Niels og jeg nød cykelturen langs Sundet til Nivå. Vor undersøgelse af forholdene tog ikke lang tid, dertil var befæstningen af bakkerne for overbevisende. Skyttegrave, bunkers, maskingeværreder, let og svært artilleri, samt minefeller var menuen. Det bedste, kampvante infanteri kunne ikke selv med svære våben overvinde denne fæstning, uden at der først var gennemført luftbombardement eller beskydning med svært artilleri.

Ingen tvivl i mit sind, et angreb betød selvmord. På vejen hjem drøftede vi udformningen af vor konklusion til Brandt og valgte en diplomatisk løsning. Når man havde gennemført en tæppebombning fra luften, efterfulgt af præcisionssskydning fra søen med svært artilleri i timer, så var der intet, vi hellere ville end at rydde op.

Således uden at have konfereret indbyrdes nægter alle at begå selvmord. Holger Danske fik om opgave Ingeniørkasernen, hvor elite-soldater var garsioneret. Også de nægtede.

For at fuldstændiggøre billedet af griseriet kun, at Brandt og Svend Schippers kaldet Aksel foreslog de militære eksperter landgang andre steder, bl.a. på Amager, men det havde ikke den store interesse. Vore chancer for at overleve ville dermed givetvis være for store.

Under retssagen (Schjødt-Erichsen – Land og Folk **1960**) blev Brandt nægtet at afgive fyldestgørende vidneforklaring og nærmest latterliggjort.

Børge Outze skrev i Information:

«Man må vel forstå det sådan, at general Hjalff har forestillet sig, at Bopa Brandt og hans folk måtte snige sig ind på Kronborg med klude svøbt om fødderne og overrumple tyskerne ved at skære halsen over på de tyske vagtposter.»

To officerer, Knud Skou og Erik Crone, som var tilknyttet transport af våben, opponerer forgæves mod den skæve fordeling og forsøger på egen hånd at bringe våben til de kæmpende grupper. Begge bliver af Hjalff og Schjødt-Eriksen betegnet som stikkere, og på ordre fra Schjødt-Eriksen skudt af Holger Danske folk.

Skou dræbtes på stedet, Crone bliver såret, men undslipper i første omgang. Få dage senere arresteres han under omstændigheder, der mere end antyder, at danske stikkere er på spil, at der må have været en form for samarbejde mellem «danske» og tyske instanser.

Tysk politi stoppede en sporvogn på Tietgensbroen i Kbh. og går direkte mod Crone med bemærkningen:

«Deutsche Statspolizei: Sie sind Erik Crone, sie sind verhaftet.»

Et «rygte» mellem fanger i Gestapohovedkvarteret går på, at Crone tilfældigt under sin arrestation på Shellhuset, i det tyske politihovedkvarter, ved 19 tiden genkender en person tilknyttet de «danske» officersgrupper. Crone blev henrettet før daggry. Kan forklaringen være, at Crone i live ville udgøre en trussel mod det dansk– tyske samarbejde?

Da denne oplysning ikke kan dokumenteres er navn på vidnet udeladt. De to ofre er nu begravet i Mindelunden, men det er ingen trøst, at de blev rensat og nu ligger på en ærefuld plads, al den stund, at jeg ikke een, men mange gange under mine besøg på Bernadottegården har forsøgt at hyggesnakke og dermed trøste den ene af Skou og Crones banemænd, Eiliff. Lige til sin sidste dag levede han et liv i Helvede med samvittighedskvaler over at have bidraget til to kammeraters død – der, som han, havde kæmpet for et frit Danmark.

Nogle af ofrene for den skæve våbenfordeling

Victor Larsen; dræbt under afvæbningsaktion

Martin Andersen; dræbt under afvæbningsaktion

Gunnar Dahl; såret og arresteret under afvæbningsaktion,

Gunnar var mellem de 11 fanger, der fik nakkeskudet

Bjarne Hansen; dræbt under afvæbningsaktion

Preben Gylche; dræbt under afvæbningsaktion

Børge Heltby; dræbt under afvæbningsaktion

Ebbe Rørdam; dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Kaj Jensen; dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Verner Sørensen dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Svend Jørgensen, dræbt under likvidering: patron klikker.

(Knud Skou likvideres af modstandsbevægelsen, (Hjalffsagen).

Erik Crone såres af modstandsbevægelsen (Hjalffsagen).

Crone bliver stukket. Arresteres af Gestapo og henrettes.

2 modstandsfolk, faldskærmsfolk og 2 redningsfolk dræbes ved eksplosionsulykke under forsøg på at fremstille sprængstof på køkkenbordet. (Thielesvej)

Såret, skadet fysisk og psykisk

Ole Ewé såret i ildkamp under afvæbningsaktion,

Aage Staffe; BOPA-Gun sprænger i hånden under ildkamp.

Ejliff; var en af aktørerne ved Knud Skous likvidering;

Hertil kommer faldskærmsfolk og 142 emigranter arresteret, udleveret og dermed indirekte myrdet af dansk politi ved udlevering til tyskerne.

Et ukendt antal allierede flyvere.

Et mig ubekendt antal Holger Danske Folk.

Tabene i det øvrige land skal lægges til.

Hvis man som udgangspunkt tager antallet af sabotager på landsplan og sammenligner Københavnsområdet med provinsen, får man en indikator, der mere end antyder, at antallet af ofre for Den skæve Våbenfordeling er betydeligt højere, end jeg har kunnet gøre rede for her. Et andet medlem af Den lille Generalstab opfordrer også til mord på modstandsmand.

I Nordjylland havde lederen Toldstrup organiseret et meldesystem, således at grupperne kunne gå i aktion indenfor få timer. Mod syd havde oberstløjtnant Bennike kommandoen og var underlagt Den lille Generalstab i hovedstaden. Han havde organiseret et meldesystem via London. Dette system havde en funktionstid på flere dage, når og hvis det fungerede. Effektiviteten er således karakteristisk for lederens kvalitative indsats.

Oberstløjtnant Bennike, skulle have været villig til at «ofre» Toldstrup, her blot til Gestapo med lighedstegn som til Den lille Generalstabs likvidering af løjtnant Skou. Dette er en mere end grim beskyldning, som jeg helst ville tvivle på, men her er desværre dokumentation:

Min kære Fætter af Poul Vestergaard Jensen; siderne 212, 230 og 86.

Afskrift:

Den 26.11.1944 skriver Bennike i brev til Hjalff, lederen af Den lille Generalstab i København:

. ....«han (Toldstrup ÅS) lider – jeg tror det for alvor – af højhedsvanvid parret med forfølgelsesvanvid med hensyn til mig. Der må, hvis der skal komme noget godt ud af arbejdet her, sættes en stopper for hans færd. Det lyder råt. Jeg tror for alvor, at det bedste for den sag ville være, om han blev fjernet af Gestapo på en sådan måde, at han ikke var i stand til at røbe noget af sin megen viden, men dette tør man vel ikke regne med».

Afskrift: side 230:

12.03.1945 .....«Kære Viggo (Hjalff ÅS) ja, hvis man i det hele taget mener, at vor kamp har nogen betydning, så er der ikke andet at gøre end at få Toldstrup væk, på hvad måde, det så end sker. .... De må tro mig, at De må handle derefter og gøre det omgående: det går ikke længere. Han må bort, og han må hentes og bringes bort snarest.»

Hvorfor søgte man om tilladelse til mord?

Hvorfor er handlingerne ikke beskrevet offentligt og retsforfulgt?

Sabotagerne i Nordjylland blev på et tidspunkt så effektive, at tyskerne ledte en stor del af trafikken fra nordjyske havne med skib til Århus. På samme tid kørte transporterne igennem de sydlige regioner uden nævneværdige forsinkelser videre til grænsen.

Forklaring? Den ligger lige for, den får du her:

side 86: I foråret 1945 rapporterer Højland Christensen til chefen for SOE, Ole Lippmann.

«Onkels (oberstløjtnant Bennike ÅS) tid er i de sidste to måneder 75 % gået med Toldstrup-sagen og 25 % med at gøre det umuligt for mennesker at finde ham.» Afskrift slut.

Uden at have den juridiske viden, må brevene vel vurderes, som en tilståelse for indirekte medvirken til mord og velsagtens også landsforræderi.

Var effektiv modstandskamp en torn i øjet på nogle af den danske hærs officerer? Var hærens indsats og betydning på landsplan uden effektivitet? Var hærens holdninger og metoder overfor den aktive modstandsbevægelse ensartet i og med, at ordrene kom fra Den lille Generalstab?

Bedragerier = aftaler blev indgået med Frihedsrådet, blev brudt i hemmelighed, senere benægtet og holdt skjult til afsløringens time. Var hærens officerer ansvarlige for opfordring til drab, mordforsøg og mord?

Var frygten for, at de folkelige kræfter, som modstandskampen repræsenterede skulle overtage magten den fremherskende?

Hvis du vil svare på de stillede spørgsmål, må du tænke på, at indenfor hæren var der flere, som trodsede Den lille Generalstab og ydede en fantastisk indsats indenfor modstandsbevægelsens rammer mod vort fædrelands fjender. Højland Christensen var blot een af dem.

Landsforræder eller heltmodig frihedskæmper med lånte fjer?

Eksempel: VH side 11; afskrift:

«Det er et absolut krav til en hær, at enhver soldat ubetinget adlyder enhver lovlig ordre, der gives af en foresat.

Pligten gælder for den menige som for hærens chef – for den sidste er det pligten til at rette sig efter og på bedst mulige måde at udføre de anvisninger, der gives ham af de folkevalgte politikere gennem regeringen.»

Afskrift slut.

Kommentar:

Dette lyder smukt, men er i realiteternes verden en gang vås:

Staklen overser Nürnbergerdommen – det er forståeligt – for efter den ville han blive dømt.

Staklen overser, at der efter den **9. april til 29. august 1943** ikke fandtes en folkevalgt regering, men kun en flok politikere som bestyrede vasalstaten efter okkupationsmagtens direktiver. Uanset, hvordan nødretslovens paragraffer bøjes af juridiske akrobater, kan Grundloven ikke tilsidesættes.

Efter **29. august** og frem til kapitulationen fandtes ingen regering, derfor var staklen og hans kolleger fritstillet til at handle efter deres samvittighed og overbevisning, hvis og såfremt de havde haft en sådan, men det havde de ikke.

VH side 13: «.....generalløjtnant Gørtz handlede rigtigt eller forkert, når han også efter den **29. august 1943** følte sig forpligtiget overfor de politikere, som ved tysk magtbud var blevet fjernet...» afskrift slut

Kommentar:

Staklen, Hjalp tilstår sammensværgelsen mod modstandsbevægelsen og forsøger igen at frikende sig for ansvar ved at skubbe bænen over på Gørtz og politikere. Også her optræder den tapre fædrelandskæmper ynkeligt. Nu er det ikke længere en folkevalgt regering, som hæren og staklen skal lyde, men tilfældige politikere med en ubestemmelig observans.

Regeringen var fjernet ved Folkeoprøret den **29. august 1943**.

Påstanden vidner igen om, at en ledende person i den danske hær ikke havde begrebet et lod af virkeligheden, som var, at det danske folks augustoprør var en protest og et farvel til samarbejdsregeringens underkastelsespolitik og at Danmark – Tyskland var i krigstilstand.

Virkeligheden den **29. august 1943** var; at gik de ikke selv, ville de ikke se fredens lys, de ville blive likvideret.

VH side 19 afskrift

«..... januar 1943 bøjede sig for tysk krav om udlevering af meget væsentlig dele af den danske hærs beholdninger». (60.000 geværer, næsten 1.000 lette maskingeværer, 30 millioner patroner, 20 morterer, 12.000 mortargranater og adskillig anden udrustning)».

Afskrift slut.

Kommentar:

Denne oplysning er ny for mig, hidtil har jeg kun haft kendskab til udlevering af 6 motortorpedobåde, og store mængder krigsmateriel i **1942** og for 700 millioner kroners funktionsdygtigt udstyr **august 1943**. Måske kan man tilgive mig og forstå min vrede og forargelse over, at disse fædrelandskæmpere og krigskarle udleverer våben til en fjende og helt og aldeles forhindrede aktive modstandsfolk i at få del i byttet.

VH side 21 afskrift: «...tyskerne var i besiddelse af komplette opgørelser over danske militære lagre ...disse var udleveret efter regeringens beslutning på tysk krav.» Afskrift slut.

Kommentar:

Man må såre undres over paradokset: Disse talentulde hærførere evner senere at stikke blå i øjnene på deres danske medkæmpere, men på udleveringstidspunktet for alle disse mordvåben til fjenden optræder de som pæne, hæderlige bogholdere.

Kunne de ikke ved hjælp af viskelæder eller radervand have ændret på protokollerne og stukket os i modstandsbevægelsen lidt af de hårdt savnede varer? Givetvis, men det ville man ikke – modstandsbevægelsens aktivister var fjenden – de tyske nazister var vennerne.

VH side 26 «...der for hærens ledelse måtte fremstå som dens selvfølgeligste og vigtigste opgave: Hurtigst muligt at få etableret styrker med virkelig kampværdi, som kunne være til disposition for den danske regering...

.....Den opgave, det var at få opstillet styrker af egentlig kampværdi, stod for hærens ledelse som en opgave, der kun kunne løses af hæren, og som derfor måtte løses af hærledelsen side om side med den deltagelse i modstandskampen, om hvilken der ikke bestod nogen tvivl.»

Afskrift slut

Kommentar:

Man får medlidenhed med staklen Hjalf. Er manden som repræsentant og leder af en uduelig hær blottet for enhver form for selvkritik? Han viser her hovmod og tro på egne kvalifikationer, medens han nedvurderer de eneste, der bekæmpede overmagten. De eneste, der kunne opstille styrker med kampværdi var Hjalf og hans kolleger.

Hvorfor ville han så med djævlens vold og magt indsætte omkring 175 sølle BOPAfolk til at sikre Brigadens landsætning?

Vi skulle begå selvmord på strømpe sokker med kniv mellem tænderne og en slangebøsse i baglommen. Kendsgerningerne er som i andre tilfælde, at Hjalff og kolleger håbede at gentage spøgen – mord på og udslættelse af modstandsbevægelsens mest aktive folk – BOPA og Holger Danske.

Det er nærliggende at spørge, når han var så dygtig, hvorfor satte han så ikke sine styrker med virkelig kampværdi ind, medens der endnu var krig? En skærpene omstændighed ved evt. strafudmåling af hærens forræderiske handlemåde er, at man med det kvalitativt høje stude hærens efterretningstjeneste selv fremhæver at have haft, har haft nøje kendskab til BOPAs to militære fiaskoer ved Tankstelle og i Brøndbyerne.

VH side 43 «Tysk indgriben under selve landsætningen skulle søges hindret af BOPA og en lige så stor styrke» (når BOPA skræbede bunden kunne vi stille med 175 mand AaS) og landgangen, som tidligere nævnt ske under britisk luftstøtte.

Kommentar:

Her er tale om digt – eller lånte fjer – igen en af de mange fordrejninger og løgne. Luftstøtte? Prøver staklen Hjalff at pynte sig og lagkagen? Har han fundet begrebet luftstøtte fra Niels og min diplomatisk udformede rapport, hvor vi netop forudsætter bombardementer fra luften og fra søen, som en forudsætning for at aktionere?

Hvis Brandt var informeret om luftstøtte af Hjalff, ville han givetvis have informeret os, da det ville være et væsentligt moment i vore taktiske overvejelser.

VH side 31

«...var man nået til en koordinering af Jernbanesabotagen.»

Kommentar:

En påstand, som er i strid med kendsgerningerne, pænt udtrykt en lodret løgn. Dette fremgår med al tydelighed af Bennikes breve til Hjalff og af Højland Christensens til chefen for SOE, Ole Lippmann:

«Onkels (oberstløjtnant Bennikes) tid er i de sidste to måneder 75 % gået med Toldstrup-sagen og 25 % med at gøre det umuligt for mennesker at finde ham.»

Oversat til dansk: Begrebet koordinering rummer vel en form for samarbejde. Her var tale om en person, Bennike, som efter bedste evne søgte at få samarbejdspartneren slået ihjel. Heldigvis var evnerne begrænsede, så Toldstrup overlevede og ellers gemmer Bennike sig i et musehul og afventer fredens komme.

Motiver for domstolenes tilsidesættelse af sandheden?

Hvorfor prøvede man, at dække over uhumskhederne? Selvforsvar? Så simpelt er det måske? Var der gået hul på bylden, ville magten løbe politikerne af hænde. Ligene i lasten ville blive afdækket. Såfremt Hjalff og Schjødt-Erichsen blev afsløret som landsforrædere, som medskyldige i indirekte mord på modstandsfolk og landsforræderi, ville det give den siddende regering problemer.

Som konsekvens ville det betyde et magtskifte og gennemgribende ændringer af vort parlamentariske system. Da socialdemokratiets tilbagegang lige efter befrielsen var ved at være slut, ville en afsløring være katastrofal. Hvad gjorde politikerne? Igen greb man til de velkendte metoder: Sand på bålet – olie på bølgerne – syltekrukke og ind under gulvtæpperne med det overskydende snavs, selv om der her var tale om udtalt pladsmangel.

Skal man vurdere danske politikeres evne til at styre vort land, vil bedømmelserne være ret forskellige, men hvis man spørger almindelige borgere om vore politikeres troværdighed og evne til at tilsløre deres mere end samvittighedsløse adfærd for at blive hængende på lønsomme ministertaburetter, er ingen i tvivl: De er second to none.

Udokumenterede påstande – vandrehistorier?

Eric Crone skulle ved sin arrestationen være udpeget af en stikker eller person tilknyttet Hærens efterretningstjeneste. Dette giver en vis mening, når han nu er henrettet efter at have genkendt en person tilknyttet Den lille Generalstab.

Den lille Generalstab skal have opbevaret de kampmidler den skjulte for at forhindre, at de blev brugt i modstandskampen på tyske garnisoner. Bådmandsstræde kaserne og Nyboder Skole blev nævnt.

Scavenius skal have tilbudt Wener Best at forsøge på at danne regering efter **29. august 1943**, da Danmark i krigsretstilstand med Tyskland.

Bovensiepen kunne i rapport oplyse, hvem der i vore provinsbyer ledede hærens officersgrupper og de våben, der var til rådighed. Dette dokument har jeg haft. Bovensiepens oplysninger kan stamme fra en oberst, som under afhøringerne på Shellhuset brød sammen og tilstod alt og fra et komplet kartotek, tyskerne fandt ved razzia i Nyhavn.

Razziaen skyldtes stikkeri. Bovensiepens rapport kan have foranlediget bombningen af Shellhuset.